

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie juni 2021

ZWK WEBSITE

zwk lied

**Lieve Korthoudt:
"Ik heb altijd liever
met mannen gewerkt
dan met vrouwen"**

Het lijkt soms of ze een stoute blik heeft, maar in feite heeft ze een peperkoeken hartje.

Het lijkt soms of ze het hart op de tong heeft en dat is wél de waarheid: ze is immers een Korthoudt.

Ze was de eerste vrouw die echt activiteiten uitoefende binnen het single-wandelkringwereldje, ze zit/zat thuis tussen vier mannen en ze was de jongste van vier, maar dat alles heeft duidelijk geen (zichtbare) sporen nagelaten bij Lieve Korthoudt. Tenzij dan het feit dat ze op professioneel gebied niet onder één noemer te vatten valt. Hoe dan ook: een aangename babbel met de vrouw van ons bestuurslid Marc Mattheussen. Ze deed er zelfs haar jasje voor uit! Op anderhalve meter afstand, wel te verstaan...

Vooraleer we over jouw professioneel leven beginnen, had je eigenlijk een gelukkige jeugd?

Lieve Korthout: “Toen ik geboren werd, kreeg ik dadelijk te maken met een darmbloeding. Dat heeft waarschijnlijk ook de deur toegedaan naar mogelijke verdere gezinsuitbreiding. Toen ik vijf jaar werd, kreeg ik een zware longontsteking. Maar voor het overige werd ik ‘gewoon’ groot. Ik heb ook nog steeds een moeder die verpleegster is en die een oogje in het zeil hield wat mijn gezondheid betrof.”

Als jongste van het ‘nest’ ook nooit verwend geweest?

“Niet echt. Ik ben nooit het verwend nest geweest. Er waren de dagelijkse beslommeringen zoals bij iedereen. Wij hadden ruimdenkende ouders en we werden ook niet echt streng opgevoed. In tegenstelling tot Marcs ouders. Als mijn ouders wisten dat ik veilig thuis zou gebracht worden, dan was het ok voor hen. En het maakte niet uit dat ik de jongste van het huishouden was.”

Je bent ook een echte ‘Kielse rat’?

“Absoluut. Eerst huurden mijn ouders een huisje aan het Beerschot-stadion. En toen ik in 1961 geboren werd, verhuisden we naar de ‘blokken’ van het Kiel. Allemaal jonge kinderen in de buurt. Plezant! Ik ben trouwens ook getrouwd in de Sint-Catharinakerk aan de Sint-Bernardsesteenweg.

Mijn ouders zaten ook gebeiteld in het sociale leven van het Kiel: KAV, KWB, voetbal, turnkring en allerlei activiteiten in het ‘parochiehuis’, de Familiekring. Ikzelf deed een tijdje mee met de turnkring, mijn vader werd jeugdvoorzitter bij voetbalclub Racing Kiel en mijn nonkel heeft nog jaren de Familiekring uitgebaat.”

En hoe zat dat met jouw uitgebreide carrière?

“In 1983 studeerde ik af als pediatrische verpleegkundige. En toen volgden zeven maanden ‘dop’... In 1984 trouwde ik met Marc en kwam ik beroepshalve terecht op de dienst FOD: medisch onderzoek voor medewerkers van FOD. Na het behalen van mijn D-diploma (aggregaat) werkte ik een tijdje in het Sint-Berlindusinstituut als studiemeesteres-opvoedster en stagebeleidster. Maar door de toenmalige reffectatie heb ik maar één schooljaar vol gemaakt. Ik heb dan een aantal maanden nachtdienst gedaan op de pediatrie van Sint-Augustinus.

En dan?

Door mijn neef kwam ik terecht op het UA bij de dienst NKO (neus-keel-oren) en ik werkte mee aan het project cochleair implantaat, d.w.z. dat ik de screening uitvoerde bij mensen die volledig doof waren om te bepalen of ze in aanmerking kwamen voor dit zeer gespecialiseerd hoorapparaat. Die screening voerde ik uit

op de dienst van de professoren Marquet, Offeciens en Peeters, op dat moment echte autoriteiten in hun vakgebied. In Sint-Augustinus heb ik een tijdlang gewerkt op de consultatiedienst voor neus, keel en oren.

En dan?

Maar in die functie bestonden er voor het personeel niet echt vaste statuten. Die vond ik wel toen ik als verpleegkundige overschakelde naar de stad Antwerpen bij de dienst kinderdagverblijven. Ik werkte er eerst als verantwoordelijke in de opvanglocaties Kadde en Deugniet en na ongeveer 13 jaar maakte ik de overstap naar de centrale administratie, eerst in de Lange Gasthuisstraat, nadien in 'den Bell'. Mijn voornaamste taak is projectwerking, planning van kinderen, opvolging van bouwprojecten... Weinig echt verpleegkundige taken.

Ik ben enorm blij dat ik deze kansen nog kreeg bij de stad. In mijn functie krijg ik een brede waaier aangeboden van allerlei moderne technologie. En het blijft boeiend om mee te werken aan alle verschillende digitale mogelijkheden, die de stad aan haar burgers biedt.”

Hoe leerde je Marc eigenlijk kennen?

“Mijn broer Luc zat in de klas bij Marc en zo kwam die al eens over de vloer. waren ook actief bij Racing Kiel en toen Luc in het leger moest, was ik natuurlijk moreel verplicht om voor de ploeg en zeker voor Marc te gaan supporteren. Ahum! En van het één kwam het ander. Ik was 18 toen ik met hem begon te vrijen. Het toeval wilde dat Jan, de broer van Marc, samen met mij gestudeerd had en dat we dus ook dikwijls samen babbelden, waardoor een aantal mensen dan weer dachten dat ik met Jan vrijde.”

Jullie kregen samen drie zonen...

“Juist. En het toeval wil, dat hun geboortes telkens een link hadden met de zangers. Thomas werd op 20 november 1988 geboren, precies op de dag dat de ZWK haar 75ste verjaardag vierde. Marc kon dus niet naar het feest, hoewel we de ganse dag telefoontjes kregen van de zangers met de vraag hoe ver het stond. Er bestond nog geen gsm of sms, hé! Toen onze oudste dus rond 22 uur geboren werd, bleef Marc nog een kwartiertje bij ons, om dan in een rush naar

zijn ZWK-vrienden te spurten. Ik heb me laten vertellen dat het nog een zware nacht werd.

Onze Maarten werd in 1991 op een donderdag geboren, de dag dat er gerepeteerd werd. En Dries zag het levenslicht op 12 maart 1994 en dat was tevens de verjaardag van ZWK-leider, meneer Duysburgh.”

Voelde je je eigenlijk thuis in dat nogal gesloten ZWK-wereldje?

“Ik heb me daar ontzettend goed geamuseerd. Ik had misschien het geluk dat ik van bij het begin als enige vrouwelijke speelster meedeed aan de poppenkast, nadat Diane Voets (mevrouw Leo Segers) moest afhaken. Ik ben er ingerold en alle spelers werden een vriendenclubje, dat later nog uitbreidde. Héle leuke tijden!”

Deed je ook mee aan de jaarlijkse toneelstukken van de ZWK?

“Ook. Maar ik beleefde toch vooral heel wat plezier aan de poppenkaststukken voor volwassenen: ‘Blonde Netje’, ‘De schepping’ en ‘Frankenstein’. Gouden tijden. Voor het toneel voerde Frank Badisco soms de regie. En in het toneelstuk ‘De Canadese muur’ werd van mij gevraagd dat ik zou zingen. Nooit van mijn leven, want ik kan niet goed zingen. Het eindigde op een weddenschap: als Frank een zelf geborduurde onderlegger kon fabriceren, zou ik als tegenprestatie iets zingen. Ik heb dus toch gezongen...”

Had je eigenlijk muzikale aanleg?

“Er zat wel wat muziek in onze genen. Mijn vader zong mee in het koor van de Kristus Koningkerk en mijn grootmoeder haalde de eerste prijs piano aan het conservatorium. En als ik van school kwam, kreeg ik tijdens de middaguren van haar pianolessen. Ik kan dus een beetje noten lezen. Maar verder ging het niet. Ik ben geen grote aanhanger van het Gregoriaans, maar ik geniet wel van de schoonheid van muziek. Dat hoor ik dan weer wel.”

Je was ook de verantwoordelijke voor de eerste en enige Eigen Krabbels, geschreven door vrouwen...

“Dat was eigenlijk begonnen als een grap. Maar het werd een uitdaging. We hadden al wel eens kritiek op de artikels die er toen in Eigen Krabbels verschenen en we zegden op een bepaald moment tegen mekaar: ‘Dat kunnen wij ook.’ Die vergaderingen moesten in het grootste geheim plaatsvinden en we moesten onze mannen soms met drogredenen om de tuin leiden als we weer eens bij mekaar kwamen. Dat liep bijna uit de hand, toen Gritje (Van Bortel) en ik aan het station van Hoboken stonden te wachten en we op hetzelfde moment onze mannen in een andere auto zagen voorbijrijden. Maar dat hebben we ‘uitgelegd’. Er werd op die bijeenkomsten heel hard gelachen, maar uiteindelijk kwamen we toch tijdens het 100-jarig bestaan met een leuk boekje voor de dag, waar zelfs Marc totaal geen weet van had. Gelukt dus. En nee, er komt geen tweede soortgelijke editie.”

Wat waren voor jou de hoogtepunten uit al die jaren toeschouwer van de ZWK?

“Persoonlijk dus zeker de poppenkastvoorstellingen, de toneelstukken en zeker ook de vele feestjes, die o.a. Marc mee organiseerde. De gourmetavonden en het feest voor het 100-jarig bestaan van de zangers met o.a. een diner in het notoire ‘Pomphuis’, gevolgd door een dansfeest voor de kinderen van de zangers.

Dat bracht thuis vooraf altijd veel stress met zich mee, maar we konden er zelf van genieten als alles weer geslaagd was. Op zuiver muzikaal gebied blijf ik zeker de operette de ‘Pinafiora’ herinneren en natuurlijk de ‘Carmina Burana’ in de Singel.”

De klassieker: hoe zie je de ZWK in de toekomst evolueren?

“Een beetje dubbel. Hoe zal het zijn na Corona? Door de pandemie en het ontbreken van repetities of uitvoeringen, vraag ik me af of sommigen misschien hun leven anders georganiseerd hebben en zich niet meer wekelijks willen inzetten. Langs de andere kant is er toch het gevoel en de nieuwsgierigheid om de vrienden na zo’n lange tijd nog eens weer te zien.

We weten ook dat de gemiddelde leeftijd van de koorleden stilaan boven de zestig gaat en hoe lang zal deze generatie het nog kunnen opbrengen om te blijven zingen. Het zou wel heel jammer zijn, mocht dit alles teloorgaan. Maar ik geef daar zelf geen mening over. De kring zelf moet kiezen waar ze naartoe wil.”

Heb je voor jezelf nog ambities of dromen in jouw leven?

“Ik zou in mijn leven zeker nog een aantal dingen in Europa willen zien. Door de beroepsbezigheden van Marc was het de laatste tien jaar bijna uitgesloten om langer dan een week ergens met ons tweetjes naartoe te gaan. Als we weg gingen, was het meestal naar een hotel met goede internetverbindingen en toch ook met vele wandelingen in de buurt. Ik zou b.v. graag nog delen willen zien van Italië, Portugal, Duitsland of Frankrijk. Naar het noorden krijg ik Marc zeker niet mee: de fjorden, Zweden, Finland: ik krijg er hem niet warm voor. Ik heb op dat gebied nog wel één grote droom: ooit wil ik eens Nieuw-Zeeland verkennen.”

Hoe zit het met het ‘oma-gevoel’?

“Met Lis (4 jaar) en Fil (2 jaar) hebben we twee kleinkinderen en in augustus is er bij Maarten een derde kleinkind op komst, nadat hij zelf eerst de Mont-Ventoux zal beklommen hebben. Natuurlijk proberen we er te zijn voor de kinderen en kleinkinderen als het kan. Wij zijn echter ook geen slaven. We hebben tegen hen alle drie gezegd dat wij ze hebben groot gebracht en dat het nu aan hen is. Wij zullen de kleinkinderen dus nooit één dag of meer dagen per week bijhouden, tenzij de kindjes ziek zijn of niet naar de kribbe kunnen. Dan zullen wij er natuurlijk trachten te staan.”

Hoe zou Lieve Korthoudt zichzelf omschrijven?

“Sommigen zullen mij misschien een harde tante vinden, maar ik wil nu éénmaal alles recht voor de raap zeggen. Ik ben er me wel van bewust dat zo iets niet altijd in dank afgenomen wordt. Maar ik denk dat ik ook wel sterk organisatorisch ben. Dat zou moeten blijken in mijn job. Verder vind ik mij zorgzaam en empatisch. Ik kan me best inleven in de situaties van

andere mensen. Ik probeer me daarin wel niet te laten misleiden, maar met een gevoel van rechtvaardigheid te handelen. Al ben ik ook niet iemand die snel contact zoekt met andere mensen. Marc kan dat gemakkelijker, ook al komt hij daar soms bedrogen uit.

Maar dat zijn nu éénmaal onze contrasten. Tenslotte heb ik ook altijd liever met mannen samengewerkt dan met vrouwen. Mannen zeggen dikwijls meer rechtuit hun gedacht. Zo was mijn werk op de universiteit op dat gebied een hele fijne tijd.”

Naast al het werk dat je al opsomde, ben je ook nog eens vrijwilligster voor de insputingen op Spoor Oost. Heb je eigenlijk nog tijd voor hobby's?

“Nee. Eigenlijk heb ik geen andere hobby's meer. Als ik vrij ben, ga ik wel graag eens een stukje eten of drinken. Dat behoort ook tot mijn pleziertjes.”

De ZWK'ers en vakanties

Als werknemer in (en als slachtoffer van) de toeristische sector, is mijn antwoord wellicht een beetje "gekleurd".

De Corona-crisis en de houding van België heeft er immers voor gezorgd dat er op zeker moment een ontorechte "shame of travel" is ontstaan.

De travelban en de negatieve houding van de virologen hebben daar zeker geen goed aan gedaan.

Het meest frustrerende is dat er een ontorechte indruk is ontstaan dat reizen naar het buitenland per definitie een groter risico zouden zijn dan in het binnenland. Op zeker moment kon men probleemloos naar Wallonië waar de incidentie tien keer zo hoog was als in Vlaanderen, terwijl reizen naar b.v. de Canarische eilanden, met een veel lagere risicograad dan België, verboden werden ...

Het is niet de plaats maar wel het gedrag van de mens dat het risico bepaalt...

Sinds de uitbraak van de corona-epidemie heb ik constant in een crisis-situatie gewerkt. Veel annuleringen/wijzigingen en weinig nieuwe klanten. Vergelijk het met de enkele werknemers die tijdens een staking in de hoogovens het vuur brandend moesten houden. Met de opheffing van de travelban is er gelukkig licht aan het einde van de tunnel gekomen.

Voordeel om in deze sector te werken is, dat wij zowel qua accommodatie als qua transport makkelijker opties kunnen hebben, zonder te betalen; wat in deze onzekere tijden zeker meegenomen is.

....

Aan de leden van de ZWK zal het zeker niet liggen, ondervonden we in een kleine rondvraag, waarin anoniem gevraagd werd naar hun vakantiegedrag voor het jaar 2021. Wij ontvingen niet minder dan 23 antwoorden, waarvoor dank.

Vraag 1: Ga je dit jaar met vakantie?

Antwoorden: 18 ja, 4 neen, 1 misschien.

Vraag 2: Ga je met vakantie naar het binnenland of buitenland (meer dan één antwoord mogelijk)?

Antwoorden: 10x binnenland, 12 x buitenland.

Vraag 3: Heb je die reis ook al geboekt op 20 mei?

Antwoorden: 13x geboekt, 5x niet geboekt.

Vraag 4: Naar welke bestemmingen in het buitenland zou je gaan?

Antwoorden: 4x Frankrijk, 3x Spanje, 2x Nederland, 1x Portugal, Duitsland, Italië, Griekenland, Oostenrijk

Vraag 5: Naar welke bestemmingen in het binnenland zou je gaan?

Antwoorden:

5x kust, 5x Ardennen, 2x West-Vlaanderen, 2x Heuvelland, 1x Limburg, Wallonië, woonboot

Vraag 6: Heeft Corona een invloed gehad op de keuze van jouw bestemmingen?

9x ja

11x neen

1x misschien wel over de duur van de vakantie

Aan iedereen een deugddoende rustperiode in deze zomer.

Eigen Krabbels gaat ook één maandje met vakantie, maar toch verwennen we onze lezers in juli nog met een 'special'.

In augustus zijn we er weer met een 'normale' editie van Eigen Krabbels. Wie in deze periode inspiratie heeft om iets voor ons maandblad te schrijven: wij houden je niet tegen...

Gewetensbezwaarde

Meer dan een halve eeuw heb ik met een bezwaard geweten rondgelopen. Neen, ik heb geen misdrijf, groot noch klein, gepleegd. Het is dus niet mijn bedoeling om er eindelijk mee voor de dag gekomen wegens verjaring van de feiten waardoor de arm van de wet me niet meer achter de tralies kan stoppen. Evenmin ben ik lid geweest van een criminele organisatie. Ik loop dus niet in de voetsporen van mijn favoriete schrijver Günter Grass die in een van zijn laatste boeken – ‘De rokken van ui’ – bekende dat hij, en dan nog uitgerekend kort na mijn geboorte, vrijwillig lid van de Waffen-SS werd. Duitsland is wel een raakvlak in ons beider verhaal. In dat land was ik ooit lid van een koor! Vrijwillig en zonder dat de ZWK me daarvoor een vrijgeleide had gegeven. Ondanks het niet-criminele karakter van deze dwaling pleit ik toch verzachtende omstandigheden.

Ik begin zoals elk verhaal begint.

Bij het begin.

Ergens midden jaren zestig verliet ik het ouderlijk huis.

Niet dat ik overhoop lag met mijn verwekkers.

Of dat ik meende dat de tijd gekomen was om eindelijk op eigen benen te staan, om, zoals nogal wat zweverige tijdgenoten, verre en beloftevolle horizonten op te zoeken.

Op een bepaalde dag had ik gewoon een kaartje gekregen van een hogere autoriteit met het verzoek om me op een duidelijk gestipuleerde dag naar een stadje in het noorden van België te begeven.

Die autoriteit had me zelfs een gratis ticket – tweede klasse – aangeboden en een speciale trein voor me gereserveerd.

Niet voor mij alleen bleek in Antwerpen-Centraal waar op het perron van vertrek veel jonge mannen met een identiek ticket, aangevuld met een valiesje, stonden. Tot mijn grote verbazing reed de speciale trein richting Mechelen.

Mijn beperkte kennis van de geografie van ons land fluisterde me in dat die stad eerder in het zuiden lag.

Veel later zou ik, vaak tot mijn grote ongemak, ondervinden dat de sporen van onze nationale vervoersmaatschappij vrij ondoorgrondelijk zijn.

Trouwens, na Mechelen boog de trein wel degelijk noordwaarts af naar de op mijn uitnodiging vermelde stad Turnhout.

Aan het station van deze desolate plek werden we opgewacht door enkele geüniformeerde jongelingen die zich bijzonder soldatesk gedroegen.

Binnen de kortste keren zou ik leren dat de twee streepjes op de mouw van hun grauwe kostuumpje, waaraan ze duidelijk hun gezag ontleenden, niet veel voorstelden.

Ze sommeerden de hele treinlading jonge mannen hen te volgen. Dat deden die omdat ze waarschijnlijk zelf geen stratenplan van dit godvergeten oord in hun hoofd hadden dat zou leiden naar het op de uitnodiging vermelde onderkomen van ene majoor Blairon.

De discipelen van die, op dat moment al een eeuwigheid overleden majoor, zouden ons gedurende een maand allerlei dingen leren. De eindtermen van hun leeropdracht lieten zich vrij eenvoudig samenvatten: de Rus buiten de deur houden.

Onze deur en die van de 'bevriende' naties. Daar kwam veel geroep en getier bij te pas. Dat zou die Rus, zo begrepen we, danig op de zenuwen moeten werken. Lukte dat trucje niet dan bleef er nog het radicale alternatief: hem doodschieten. Want ook dat stond duidelijk in de eindtermen: leren iemand om het leven brengen met een kogel.

Na een maand werd ik op transport gesteld naar het Oosten. Daar hield die fameuze Rus zich schuil, omringd door zijn 'bevriende' satellieten vol marxistische, goddeloze en gevaarlijk schurken. En zo kwam ik als soldaat terecht in Duitsland. Het woord is eruit: soldaat. SM of soldaat-milicien want ik had helemaal niet gesolliciteerd naar die betrekking.

Soldaat

Moet je nagaan.

Een jonge man, net van de schoolbanken, wordt zonder boe of ba opgevorderd om het hem vertrouwde, sociale milieu te verlaten. Hij moet zich kleden op een identieke manier als die andere opgevorderden in een outfit die niet bepaald in aanmerking komt voor een schoonheidsprijs. Hij wordt geconfronteerd met mannen die in het 'gewone' leven misschien niet eens tot tien kunnen tellen, maar door een streepje of een sterretje wel gezag over hem kunnen uitoefenen.

Hij leert iets wat zijn meest dwaze fantasieën hem nooit zouden ingeven: mensen vermoorden.

En die streepjes en sterretjes mogen hem verplichten dat ook effectief te doen. Wil hij de corvee zo vlug mogelijk klaren en opteert hij voor de korte pijn, dan wordt Duitsland zijn standplaats. Daar spreekt men een taal die helemaal de zijne niet is. Vaak wordt hij daar met een scheef oog bekeken. De meeste inwoners van dat land zijn nog niet helemaal bekomen van de gruwelijke

gebeurtenissen uit een vrij recent verleden. Eigen schuld, dikke bult, dat wel, maar in die vreemde soldaten zien ze een permanente bevestiging van hun falen.

Een kleine maar sprekende anekdote.

Omdat de Rus zich voorlopig niet liet zien, kregen we ruim de tijd om, nadat we hem de godganse dag hadden staan opwachten, ook iets cultureels te doen. Als SM met een inkomen van 15 frank per dag hoefden we daarvoor geen Mark uit te geven.

Zo verzeilden we vaak in de opera van Keulen.

Op een avond liepen we tijdens de pauze met enkele collega's wat rond te lummelen tussen de – fraai uitgedoste en champagne drinkende – Duitsers. (Toegegeven, onze zielige uniformen detoneerden duidelijk met de chique omgeving, maar het was een SM nu eenmaal verboden om een burgerpak te dragen.) Op een bepaald moment hoorden we een inheemse dame luid fluisteren: 'Die brauchten wir noch!'. Dankzij de stevige fond van de Duitse taal die mijnheer Duysburgh me had meegegeven plus nog wat gestudeer daarna, begreep ik onmiddellijk dat we in die heilige hallen niet echt welkom waren. Enkele weken later werd ik door een Duits echtpaar uitgenodigd om Weihnachten te vieren. Omdat we het niet de ganse tijd over de Tweede Wereldoorlog konden hebben – als officier bij de Panzers had de man flink zijn steentje bijgedragen – deed ik dan maar mijn opera-verhaal. 'Auf wiedersehen' zeiden ze bij het afscheid. En dat klopte, want net voor ik definitief naar mijn eigen heimat zou terugkeren, kreeg ik weer een invitatie. Bij de allerlaatste handdrukken drukten ze me iets in de handen. Een 'Wiedergutmachung' en 'Entschuldigung' voor het onbehouden gedrag van onze landgenoten was hun verklaring voor het geschenk: een lp met het Derde Pianoconcerto van Beethoven met op de hoes een lieve toewijding.

Koor

En dat brengt ons terug bij de intro van mijn verhaal en mijn lidmaatschap van een koor. Tot de Rus en zijn kompanen het in hun hoofd kregen om de Koude Oorlog op te warmen, bleef er zoals gezegd een zee van tijd over om zich met nuttige dingen bezig te houden.

'Tolk' zo werd mijn functie omschreven, maar zoek daar niet te veel achter. Mijn hogere overste, een Waalse kolonel, stond erop het reglement, dat inhield dat een hogere rang in een gesprek de taal van een lagere moet gebruiken, strikt na te leven. Dat gold ook voor mijn rechtstreekse overste, een Waalse adjudant, die in zijn vrije uurtjes secretaris van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen en van de Franstalige zusterorganisatie La Ligue etc. voor de 'tiende Provincie' was. Die man bombardeerde me prompt tot hulpsecretaris met de opdracht zijn artikels voor het ledenblad De Bond te vertalen en hem te assisteren tijdens vergaderingen met het bestuur uit België.

(Nog even een terzijde: de Waalse officieren deden in het algemeen in hun contacten met Vlamingen hun uiterste best om Nederlands te spreken. Enkele uitzonderingen daargelaten, bedienden de Vlaamse onderofficieren en officieren zich in hun professionele contacten bij voorkeur van de taal van Molière. Mijn hoogste chef, een generaal met Gentse roots, sprak uitsluitend Frans.)
Of ik ook nu en dan de bibliotheek wilde openhouden, vroeg dan weer de aalmoezenier. Veel openhouden was daar eigenlijk niet bij, maar ik kon er wel lekker ongestoord lezen.

En, nu komt het, hij vroeg me of ik ook lid wilde worden van het koor. De statuten ervan waren uiterst summier en mij niet onbekend: het muzikaal opluisteren van religieuze plechtigheden. Daaronder ressorteerden uiteraard de zondagsmissen, maar ook de diverse plechtigheden waarin met wierook gezwaaid moest worden zoals kerkelijke feestdagen en een Te Deum links of rechts.

De zondagsmissen werden gecelebreerd in een Belgisch kerkje, alles bij elkaar niet meer dan een grote zaal. Voor grootsere evenementen met vlaggen, toeters, bellen en trompetten en bajonet op het geweer, konden we terecht in een heuse kerk.

De mis werd in twee talen opgedragen door de aalmoezenier, een West-Vlaming, dus eigenlijk in drie talen.

De koorleden repeteerden een keer per week en die leden verdienen een speciale vermelding, vooral omdat ik als enige milicien een wat aparte eend in hun bijt was.

Het koor bestond hoofdzakelijk uit een aantal onderofficieren en officieren, hun vriendinnen of echtgenotes en dochters, en leerkrachten met dito aanhang. Gemengd en bovendien tweetalig was dat dus even wennen voor een WK'er. Wat die leerkrachten betreft, zij doceerden aan het plaatselijke Koninklijk Atheneum, gehuisvest in een prachtig 'Schloss' waarvan de dependances trouwens dienden als onderkomen voor de miliciens. ('Liebesspiele auf Schloss' wist een krant in grote koppen de dag van mijn aankomst in de Bondsrepubliek te melden. Dat beloofde en zelfs zonder mijnheer Duysburgh had ik meteen door wat hier op het spel stond!)

Momenteel is het complex een poepchic vijfsterrenhotel en zo te zien uitsluitend met een Porsche of gelijkaardige prijsklasse te bereiken. Het kan verkeren want tot 1945 was het een eliteschool voor, jawel, nationaal-socialistische jongeren. Een merkwaardig aspect van het koor en duidelijk een meerwaarde voor alle leden:

taal of rang speelden hoegenaamd geen rol. De kolonel, de sergeant, de echtgenote van de generaal, de simpele milicien, elk onderscheid bleek daar – toegegeven, ad hoc – moeiteloos uitgevlakt.

Voor we het vergeten, de dirigent van het koor – geen militair – was een onderwijzer.

Of wat had je gedacht.

Hitlerjugend, Belgische Jugend, Jung und Alt (mit Geld)

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Uit de Oude Doos

Piano	Willy De Gezelle
Leiding dans	Juffr. M.Hosbain
Grime	Dhr. Jos Loyens
Toneelbouw	Mon De Graeve
Leiding	E.H.Duysburgh en Dhr.Van Herbruggen
Hulpvaardige medewerkers	honderd en één

Het stuk speelt te Zutegem, vlaams dorp
aan het hof van de vizier te Constantinopel
in de heksenkrocht
vóór het hol van de draak

Vijf minuten onderbreking na eerste bedrijf
Kwartier pauze na tweede bedrijf d.i. na vierde doek
(het tweede bedrijf bestaande uit drie taferelen.

	Rolverdeling
Radeske	Paul Meusen
Bonneke, z'n grootmoeder	André De Gezelle
Kwik, Bonneke's papegaai	Marc Clerckx
Soci Savoci	Leo Clerckx
Ko Kip	Filip Van de Waw
Kobe Klopstessel	Luc Clerckx
Blik-Bar-Aboem	Karel Van Ael
Candide de Candy, z'n dochter	Marc Schootens
Bot, z'n ordonnans	Wilfried De Groof
Jârbees, hofošet	Kris Van de Velde
Punt, schoolinspecteur	Marc Spoelders
Komma, onderwijzer	Edmond Stansens
Trolatra, de heks	Willy Clerckx
Negur	Marcel Coppons
Gazettevent	Marc Schelstraete
Lakeien	Herman Bulkens
	Frans Janssens
Oekselfoeksel, de draak	Tony Munn
Prinsessen	
Hovelingen	
Nikkers	
Turkse schoolkinderen	

Het moet je maar overkomen ...

dat alles tot in de puntjes geregeld en afgesproken is en dan ...

Als mannenkoor is het niet evident om een groots spektakel op punt te stellen. Zeker en vast als dit het hoogtepunt zou worden van ons eeuwfeestjaar.

Maar dameskoor Marcanto uit Hoogstraten en het gemengd koor de Baccanten uit Liezele-Puurs kenden ons en zagen het wel zitten om mee te gaan in de uitdaging. Het Vlaams Symfonisch Orkest uit Mortsel, dat ook gewend was om met het Koninklijk Koor Sint-Cecilia uit Essen te werken, werd aangesproken.

De “Carmina Burana” van componist Carl Orff kwam dan uit startblokken.

Kortom, na diverse overlegvergaderingen en vele repetities stond de uitvoering op punt om uitgevoerd te worden op zondag 17 november 2013 in de blauwe zaal van DeSingel te Antwerpen.

Hoera, de ticketverkoop kwam als een sneltrein op gang. Toen de, tussen de deelnemers, afgesproken 936 zitplaatjes verdeeld werden, constateerde het orkestbestuur dat ze de tickets voor hun trouwe abonnees vergeten waren.

Dus ... als alternatief om meer zitplaatjes bijeen te sprokkelen diende de generale repetitie in de voormiddag verschoven te worden naar een ander moment.

Hiervoor weken we uit naar de turnzaal van het Sint-Agnesinstituut in Hoboken. Een korte gewenningsrepetitie op de dag zelf, om ook de theatermedewerkers in staat te stellen licht- en audioapparatuur af te stellen, bleef behouden.

Beleef dus nog eens de zalige middagvertoning in de blauwe zaal van DeSingel.

Drukknop naar de
CARMINA BURANA

En na afloop deed ons bestuur nog een zeer aardige zet .. de niet begrote meer-opbrengst zou geschonken worden aan de Filipijnse slachtoffers van ‘Hayan 2121’. Pater-missionaris John Van de Steen zou dit zeer waarschijnlijk geapprecieerd hebben. Dus meer vliegen in één klap tevreden.
(<https://youtu.be/jMZSpU2TYMs>)

Personalia:

Geboorte :

Lena Dewilde

Verraste haar ouders op 6 mei door drie weken vroeger dan voorzien te komen piepen in deze wondere wereld.

Dat kon de pret niet drukken bij Stijn Dewilde en An Van Ael, terwijl ook Josse blij was met een zusje erbij.

Met haar 2,540 kg en 47cm bij de geboorte deed Lena het verder uitstekend en voor zo'n prutske was iedereen tevreden dat ze zo goed kon eten.

De grootouders Nicole Tyck en WK-lid Jules Van Ael werden daardoor voor de negende keer oma en opa: 6 kleinzonen en 3 kleindochters, maar vermits de meisjes er blijkbaar voor twee tellen, is de... stand gelijk! 😊

Dochter van
Stijn Dewilde & An Van Ael
En zusje van Josse

Overlijden :

Simone Mols

Op 14 mei overleed alweer één van de trouwste supporters van de ZWK, nl. Simone Mols (°4 maart 1929), de jarenlange echtgenote van oud-Wandelkringer Karel Van Essche.

In maart, net voor het haar beurt was voor het Corona-vaccin, geraakte ze besmet door het virus en belandde ze in het ziekenhuis. Ook daar hield ze er de moed in, er vast van overtuigd dat ze op een dag terug kon naar haar vertrouwde appartementje. Helaas kreeg ze er nog een complicatie bovenop, werd ze te zwak en moest de familie voor haar op zoek naar een rusthuis.

Zo had ze het zich niet voorgesteld en ze liet de moed zakken. Het werd haar diepste wens om opnieuw bij Karel te zijn.

Ze had haar heengaan zelf goed voorbereid en het was haar stelligste wens dat de Wandelkring haar op haar laatste tocht uitgeleide zou doen. En zo kwam het dat een tiental zangers – na meer dan veertien maanden inactiviteit – opnieuw met hun gezangen trachtten bij te dragen tot de mooie, sfeervolle uitvaart.

Onze oprechte deelneming aan de familie en de vele vrienden en wij zullen haar ook op gepaste wijze herdenken tijdens de jaarlijkse gedachtenisviering op 11 november.

Weet je dat...

... er licht schijnt aan het einde van de tunnel? De vrijheid van iedere zanger komt terug in het zicht op donderdagavond. Nu nog de verkeerd gegroeide gewoontes bij echtgenotes en vriendinnen doorbreken.

... sommige echtgenotes en vriendinnen het toejuichen dat de repetities bijna opnieuw kunnen starten?

... ex-zanger Karel De Colvenaer op vrijdag 11 juni vanaf 19u30 optreedt in café Plansjee (Wolstraat 46, Antwerpen) voor een live-concert met zijn band Swift, waar indertijd ook de betreurde Joe (man van Marleen Clerckx) deel van uitmaakte. Om zeker te zijn van een plaatsje: reserveer op 03/2969295.

...ze in 'Koor & stem' publiciteit maken voor het optreden van koren in zorgcentra. 'Zie de boerinnekes...' zou er een topper zijn. De zolderzangers zijn dan ook meteen begonnen met het inoefenen van het zwaaien met de rode bollen zakdoeken.

...we Eddy VdD een voorspoedige en algehele revalidatie toewensen na allerlei behandelingen waar je het fijne niet van wil weten.

...we ook de families van onze zangers veel goede moed toewensen nadat ze getroffen werden door allerlei lichtere of hardere vormen van Corona.

...kleindochters soms pientere opmerkingen kunnen geven: "Oma, je zegt altijd dat we positief moeten blijven, maar is het in deze tijd niet beter dat je negatief bent?"

...wie mogelijk nog op zoek gaat naar een droomjob, wellicht zijn/haar gading vindt bij het Mediahuis, waar er vacatures zijn voor Business Analyst Shared Services, Product Owner Finance, Full Stack Developer, Scrum Master, Product Owner Business Automation Services, Product Owner Customer Care, Product Owner Acquisitie & Onboarding, Junior Controller en Account Advisor...

... we haast van onze stoel vielen. Na zeven maanden is onze vriend Guy Davidson zowaar rechtstreeks te bereiken op zijn kamer 173 van rust- en verzorgingstehuis De Pelikaan. Dus bellen naar 0497/591943 en je krijgt een gelukkige mens aan de lijn, die jou misschien wel uitnodigt om samen met hem iets te gaan drinken in de cafetaria.

... ze bij de redactie van Eigen Krabbels aan het zoeken zijn naar de betekenis van GDPR?

... de redactie van Eigen Krabbels wel erg nieuwsgierig was. Wie gaat waar naartoe voor hoe lang in de grote vakantie? De vraag werd met aandrang gesteld aan ieder actief lid. Voelen jullie de achterliggende reden? Wat staat er te gebeuren met deze info???

.... Radeske klaar is om de groepen in de grote vakantie te ontvangen? Ons huis blinkt alweer dankzij de werkploeg die er toch telkens weer haar schouders onderzet.

... diezelfde werkploeg ervoor zal zorgen dat op 5 juni 2022 de viering van 50 jaar Radeske zal plaatsvinden. Uitnodigingen zullen tijdig bezorgd worden. In de wandelkringen wordt verteld dat het nog grootser wordt opgevat dan oorspronkelijk werd gedacht. Waarschijnlijk is de nood na corona heel groot voor een feestje 😊 ! Er wordt zelfs een autobus ingelegd om de verplaatsing voor iedereen mogelijk te maken

Werkten mee aan dit nummer:

Luc Korthoutd, Lieve Korthoutd, Jenny Backx, Rik Neel, Tony Ah Munn, Guido De Graeve, Nicole Tyck, Jan Leers, Ludo Engelen, Guido Mertens, nagenoeg alle zangers, Marcel Coppens (v.u.).